

'All of a Sudden' - Reviewthread

Twee wetenschappers wisselen brieven uit over toeval en risico. Naarmate de filosoof ziek wordt, ontwikkelt hun academische correspondentie zich tot intieme gesprekken over sterfelijkheid en ontstaat er een diepere band tussen hen.

Regisseur: Ryūsuke Hamaguchi

Cast: Tao Okamoto, Heidi Becker-Babel, Virginie Efira, Marie Bunel

Rotten Tomatoes: [100%](#)

Metacritic: [N/A \(wordt bijgewerkt\)](#)

Enkele recensies:

[IndieWire - David Ehrlich](#) - 'B+'

Het is het enige aspect waarin Hamaguchi's neiging om alles samen te voegen de kracht van zijn boodschap eerder verzwakt dan versterkt, en het enige aspect waarin deze film van drieënhalf uur dreigt te kort aan te voelen. Hoewel "All of a Sudden" een marathonfilm is, resoneert de boodschap zo diep juist door de vele weglatingen die de film weigert te maken, waardoor de weinige gaten in de tijdlijn aanvoelen als gapende afgronden. Natuurlijk is dat een klein puntje van kritiek op een luchtige en mooie film die pleit voor een menselijkere toekomst met dezelfde overtuiging waarmee "Evil Does Not Exist" de oppervlakkige destructiviteit van ons heden aan de kaak stelde. "All of a Sudden" heeft misschien niet dezelfde rauwe impact als die film, of biedt niet dezelfde emotionele diepgang als "Happy Hour" en "Drive My Car" aan het einde, maar de film bereikt een eigen kracht door de geloofwaardige manier waarop de hoop toeneemt naarmate de dood dichterbij komt. Het maakt het onmogelijke mogelijk.

[South China Morning Post - Clarence Tsui](#) - 4 / 5

"Niets evenaart de moedertaal als het gaat om het uiten van menselijke emoties", zegt de acteur in Mari's toneelstuk in *All of a Sudden*. Met een film die tegelijkertijd tot nadenken stemt en ontroerend is, heeft Hamaguchi zijn eigen personage ongelijk bewezen – door te laten zien dat het de boodschap is, en niet de taal, die er het meest toe doet.

[The Hollywood Reporter - David Rooney](#)

All of a Sudden is een vreemde maar gedurfde film in de manier waarop hij het thema boven het dramatische stelt. Wie Hamaguchi's stijl niet begrijpt, vindt hem misschien langdradig en droog. Maar als je je kunt vinden in het rustige tempo, schuilt er een transcendente schoonheid in de visie dat alle levens waardevol zijn, hoe gering ze ook zijn. Zoals Marie-Lou het zegt: "Een inerte hand is geen dode hand... er is leven totdat er geen leven meer is."

[The Guardian - Peter Bradshaw](#)

All of a Sudden werkt het best los van de exotisch overdreven en doordachte band tussen Mari en Marie-Lou. De realistische scènes zijn erg ontroerend en tonen ons patiënten met dementie omringd door hun familie. Vaak zien we ook foto's van hun jongere zelf in veeleisende banen, en hoe deze patiënten zijn veranderd. Het ambitieuze concept van de film is een beetje zelfbewust.

[The Wrap - Steve Pond](#)

Het is een onheilspellende, soms wat onsamenhangende slotfase, maar Hamaguchi is niet iemand die zijn hand overspeelt als het om rampspoed gaat. Net als in "Drive My Car" gebruikt de regisseur theater als manier om de complexiteit van het leven te verwerken, en

kies hij steeds voor een melancholieke sfeer in plaats van uitleg. "All of a Sudden" keert terug naar het idee van hoop in onmogelijke situaties; het benadrukt subtiel dat niemand normaal is en helpt ons de schoonheid daarin te ontdekken.